

„Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu.“

Mi ljudi modernoga vremena puno životne snage i truda ulažemo u visoki standard života. On ne uključuje samo materijalna dobra, već i mnoge druge vrijednote kao što su ugled u društvu, prihvaćenost sa strane grupe istomišljenika, te osjećaj raspolaganja i upravljanja vlastitim životom. Ono što je zajedničko modernim vrijednotama jest naglasak na „imati“ nešto dobro u životu, a mnogo manje na „biti“ dobar u svome životu. Doista, mnogi ljudi smatraju potpuno normalnim steći materijalna dobra i visoki standard na ovozemaljski dosjetljiv i lukav način, ne prežući u ostvarivanju svojih ciljeva ni od nemoralnih postupaka, misleći da će u životu biti sretni i blagoslovljeni onime što imaju, unatoč toga što su izgubili istinsku ljudskost i u svojoj nutрини zapravo postali „manje dobri“ ljudi.

Upravo o tome govori Isus na početku današnjega evanđelja, kada naglašava da je jedini Bog dobar. Neki čovjek ga pita: „*Učitelju dobri, što mi je činiti da baštini život vječni?*“ Iako ovaj čovjek Isusa zove dobrim, on sam kao osoba nije spreman uključiti se u proces postajanja dobrim. On misli da je u životu samo važno činiti, jer tada se može nešto kupiti ili baštiniti, a to znači imati. Za njega nije toliko važno biti, već imati, jer on gotovo pravnom terminologijom pita Isusa: „...što mi je činiti da baštini...?“ Iako Isus vrlo dobro prepoznaje glavni problem ovoga čovjeka, naznačujući ga u rečenici o dobroti Božjega bića, ipak kao vrsni pedagog nikada ne prezire čovjeka, već mu pristupa na onoj razini na kojoj se dotični čovjek nalazi, pružajući mu mogućnost da se izdigne iznad svojih mogućnosti, te da postane bolji čovjek.

Isus to čini u ovome primjeru u dva koraka. Najprije govori čovjeku: „*Zapovijedi znadeš...*“, nabrojajući neke od deset Božjih zapovijedi. Izraz „*poznavati zapovijedi*“ puno je dublji od samo intelektualnog poznavanja sadržaja Božjih zapovijedi, već u sebi uključuje životno proživljavanje toga sadržaja, slično kao što je u našem općeljudskom iskustvu poznavanje činjenice da je sladoled dobar jedna stvarnost, a potpuno je drugo konkretno iskušati i osjetiti kako se kuglica sladoleda od vanilije topi u mojim ustima. Čovjek odgovara da je sve zapovijedi očuvao, poput nekog stražara koji obilazi oko povjerenog mu dobra, ali nikada nije postao svjestan onoga što čuva. Niti u ovom trenutku Isus ne odbacuje svog sugovornika, već uspostavlja odnos prisnosti s njime, kako to evanđelist Marko opisuje: „*Isus ga nato pogleda, zavoli ga...*“ Čuvanje moralnih principa i normi, prvi je korak prema postajanju boljim čovjekom, ali u drugome koraku čovjek treba pokazati da razumije zašto obdržava i čuva pojedine zapovijedi i norme, te zašto u svome životu postavlja granice svoje ljudskosti ispod kojih se ne spušta.

Zato u drugom koraku Isus potiče ovoga čovjeka provjeriti ispravnost čuvanja zapovijedi i njihovo pravo razumijevanje: „*Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi idi za mnom.*“ Isus ne kaže „*sve što imaš prodaj*“, već „*što imaš prodaj*“. U Lukinom evanđelju Isus će upotrijebiti pridjev „*sve*“, jer je zajednica kojoj piše evanđelist Luka prolazila kroz poteškoće vezane uz veliko bogatstvo njezinih članova, dok Marko i Matej jednostavno govore da je potrebno s onime što čovjek ima češće se uključiti u živote drugih ljudi i pomoći im. S jedne strane to će čovjeku biti potvrda ispravnog obdržavanja i čuvanja zapovijedi, jer svrha svih zapovijedi jest djelatna ljubav prema ljudima koji nas okružuju i Bogu samome. S druge strane, kada čovjek pomaže drugim ljudima i uključuje se u njihove živote na način kako mu je to moguće, postaje bolji čovjek, postaje dobar kao što je Bog dobar prema svima nama, jer i Bog svoja dobra i ljubav ulaže u svakog čovjeka. I na kraju,

kada čovjek ulaže svoja dobra u druge ljude, kako svoja materijalna dobra, jednako tako svoje sposobnosti i talente, svoje dragocjeno vrijeme i ostale darove i blagodati kojima ga je Bog obdario, čovjek zapravo sve to ulaže u neraspadljivu banku vječnoga života, skupljajući si blago na nebu. Doista, u trenutku naše zemaljske smrti sve ostavljamo na ovoj obali rijeke, te potpuno sami i ogoljeni prelazimo u onostranu stvarnost vječnoga života. Ipak, blago koje ćemo imati na nebu nije samo vječni život, nego su to svi oni ljudi u koje smo uložili svoja dobra i sposobnosti. Oni će sa sobom u vječnost donijeti sve ono što smo u njih uložili, jer oni mogu prijeći u vječni život, te će naše blago na nebu biti njihova razvijena ljudskost i prosvijetljeni život, u čemu smo im i mi pomogli, bilo svojim materijalnim dobrima ili svojom ljubavlju, uložnim vremenom i drugim talentima.

To je bilo preteško shvatiti ovome čovjeku, jer ga je vlastiti imetak toliko stezao i zaokupljao, kao što lutka ili autić zaokupljaju pažnju naše djece, da nije bio sposoban nadići granice vlastite ljudskosti očitovane u navezanosti na zemaljska dobra i otvorit se Isusovom Božanskom pozivu, za razliku od Petra i ostalih apostola koji su to spremno učinili.